

Til indledning vil jeg gerne sige, at denne politiske beretning i sin første udformning blev forelagt et styrelsesmøde den 15. januar

Her blev den diskuteret, og jeg blev anmodet om at foretage nogle ændringer og tilføjelser, hvilket jeg gjorde umiddelbart før jeg rejste til Moskva, til det møde, som den sovjetiske fredskomite havde indbudt vesteuropæiske fredsorganisationer til den 28.-30. januar.

Efter hjemkomsten har jeg foretaget yderligere tilføjelser på grundlag af oplysninger, som jeg fik på dette møde, dels fra sovjetisk side, dels fra vesteuropæiske fredsfolk.

Siden beretningens første udformning er der også inden for det danske socialdemokrati foregået en for fredsbevægelsen meget positiv udvikling, som jeg også har villet berøre.

Beretningen i den udformning, som den nu har fået, har ikke været forelagt styrelsen, men jeg vil mene, at den giver udtryk for styrelsens opfattelse i min formulering.

Villum Hansens
Politisk Beretning
Landsmøde 1983

LANDSMØDE 1983 - POLITISK BERETNING

Man kan ikke hævde, at det forløbne år har stået i afspændingens tegn: foruden de løbende krige mellem Iran og Iraq, i det sydlige Afrika, i Vietnam-Cambodia, i Afghanistan, i Nord-Irland, har vi haft Falklandskrigen og krigen i Libanon.

Ganske bortset fra de grænseløse tragedier, der følger med enhver krig, er der ved de to sidstnævnte krige nogle træk, som jeg anser det for særlig vigtigt at hæfte sig nærmere ved.

Falklandskrigen satte i England et enormt nationalistisk hysteri igang, som selv det oppositionelle arbejderparti lod sig medrive af. Først med dødslisterne begyndte en vis nøgternhed at finde plads. Englændernes reaktion på Falklandsaffæren viser med hvilken lethed en nationalistisk krigsstemning kan piskes op af politikere med mediernes altid behjertede hjælp. Når man tager i betragtning, hvor betydningsløs Falklandsaffæren i virkeligheden var, kan man med bekymring se frem til det hysteri, man vil være i stand til at piske op i en situation, hvor problemet er af større betydning.

Både på Falkland og i Libanon har man også fået demonstreret træfsikkerheden af nye raketter med konventionelle sprænghoveder-

Med et franskbygget Exocet-missil kunne argentinerne sænke en britisk krydser, og havde de været lidt bedre uddannet, havde de antagelig kunnet sænke adskilligt flere. I Libanon så man på lignende måde, hvordan israelerne kunne uskadeliggøre syrernes sovjetbyggede raketbatterier.

Begge dele er resultat af den enorme udvikling af præcisionsvåben, der iøvrigt kan anvendes såvel til kerneladninger som til konventionelle ladninger.

Og der er en udvikling igang som er bemærkelsesværdig i al sin farlighed: man arbejder med udvikling af kernevåben med stadig mindre sprængkraft, samtidig med at man udvikler konventionelle våben med stadig voksende sprængkraft. Herved mindskes gabet mellem de to våben - og faren for indsættelse af kernevåben sideordnet med konventionelle forøges.

De igangværende krige rammer kun i uhyre ringe grad Europa, hvorfor vi måske ikke har en rigtig forestilling om, hvad de indebærer af død og ulykke. Nogle amerikanere har prøvet at sammenstille tabstal for krigshandlinger siden 1960, hvori mindst 1000 eller flere er blevet dræbt. De er kommet til, at der i disse 23 år

ved krigeriske handlinger i 49 lande , der repræsenterer ca 2/3 af verdens befolkning og ca. 2/5 af dens landområde er blevet dræbt ca. 10,7 millioner mennesker eller gennemsnitlig 465.000 pr. år eller i en weekend som denne landsmøde-weekend ca. 2.500 !

Af disse mange døde er kun få europæere, og bortset fra Cypern og Ulster foregår disse krige helt uden for Europa. På trods heraf kunne sådanne krigeriske begivenheder have ført til sammenstød mellem verdens to store militæralliancer, hvilket uvægerlig ville have bragt Europa ind i brændpunktet. Enhver væbnet konflikt, hvor i verden den end finder sted, kan give anledning til skærpelse af den internationale politiske situation med uoverskuelige følger.

Uanset , at det er vigtigt i videst muligt omfang at begrænse sådanne konflikter, må vi se i øjnene, at de stadig vil kunne opstå, fordi det endnu ikke er almindelig anerkendt, at den tredje verdens problemer, der bunder i arven fra kolonialisme og nykolonialisme, kun kan løses gennem en ny international økonomisk orden, der medfører, at udbytningen af den tredje verdens lande ophører, og der kan tages skridt til gennem en reel indsats at overvinde ~~deres~~ deres underudvikling - en proces som kræver en positiv støtte fra de udviklede lande og en nedbrydning af de multinationale monopolers magt.

Hvor ufuldkommen ~~end~~ De Forenede Nationer ^{end} måtte være , ~~hvor~~ hvor bureaukratiseret dens forskellige organer er blevet, repræsenterer de dog et redskab, som er anvendeligt til afbødning og forhindring af krigeriske konflikter i den tredje verden. Ejheller er de uden betydning i bestræbelserne for gennemførelsen af en ny international økonomisk orden. Men DE Forenede Nationers autoritet står og falder med den støtte organisationen får af folkene i verden - og ikke mindst fra fredsbevægelsens side.

Fredsbevægelsen.

~~Men samtidig med de mange væbnede konflikter rundt i verden, har bevægelsen for fred og afspænding gennemgået en rivende udvikling af forbavsende omfang i det forløbne år - ikke blot i Europa men også og ikke mindst i USA. En udvikling, som har bragt en meget bredere del af befolkningen i kontakt med fredsbevægelsen , end det nogensinde tidligere har været tilfældet.~~

~~Om fredsbevægelsen herhjemme kan man sige, at den er gået fra den rene demonstrations-fase over i en fase, i hvilken en realisering~~

De Forenede Nationers ufuldkommenhed fik vi desværre demonstreret i fjor sommer ved den 2. ekstraordinære samling vedrørende nedrustning, som desværre kun bragte meget ~~må~~agre resultater i forhold til den samling, der holdtes i 1978, som virkelig gav anledning til ~~de~~ optimistiske forhåbninger.

Heller ikke forhandlingerne i Madrid har givet noget særlig strålende resultat.

I de sidste 3 måneder er der imidlertid kommet en række positive bevægelser på den internationale arena. I november led Reagan ved valget til repræsentanternes hus og en del af senatet et nederlag, der ^{nok} ikke var så stort, som man kunne have ønsket. ^{Men} ~~og~~ ved de lokale valg, der samtidig afholdtes, satte den folkelige modstand mod oprustningen sine spor i resultaterne. I 9 af staterne, i 4 storbyer samt i nogle mindre områder afholdtes samtidig med lokalvalgene folkeafstemninger om atomvåbenfastfrysningen. I de 8 af de 9 stater, ^{alle} 4 storbyer og i alle de mindre områder var der et klart flertal for fastfrysningen, idet 53-76 % af stemmerne var ja-stemmer. Således havde Chicago og Philadelfia 75 % ja ligesom staterne Massachusetts og New Jersey. ^{Iden} eneste af staterne, der havde nej-flertal, Arizona, var der dog 41 % ja-stemmer.. Ialt stemte ved denne afstemning 10,7 millioner ja og 7,1 mill nej. Så når man fra NATO-politikernes side hævder, at fastfrysningen kun er til fordel for russerne, må man antage, at ^{de} må foruroliges meget over den kolossale 5. kolonne, som russerne har fået anbragt i USA.

Herefter kom det sovjetiske forslag om fjernelse af alle ~~33~~ 33 20 missiler ~~XXX~~ med rækkevidde til Vesteuropa undtagen det antal, der balancerer med de franske og engelske mellemdistancemissiler, som altid bliver udeladt i optællingen, når USA og NATO tæller raketter. ^{Og så} ~~Herefter~~ kom Warszawa-Pagt-landenes forslag om en ikke-angrebspagt mellem de to militærpagter - altså i realiteten en opløsning af de to militærpagter efter gensidig overenskomst. Selv Reagan var nødt til ikke umiddelbart at afvise forslaget.

Endelig må nævnes udviklingen inden for det tyske socialdemokrati, hvor den nye kanslerkandidat Hans Jochen Vogel klart har givet udtryk for, at NATO-raketterne ikke ^{for} opstilles og som både i Washington og i Moskva har givet udtryk for sin indstilling - en indstilling som ikke er ~~XXXX~~ubemærket i de øvrige europæiske socialdemokratiske partier.

FREDSBEVÆGELSEN

Inden for den folkelige bevægelse for fred og afspænding er der i det forløbne år foregået en rivende udvikling ~~i det forløbne år~~ - i USA som nævnt og frem for alt her i Europa. En udvikling, der har bragt et meget bredere udsnit af befolkningen i kontakt med fredsbevægelsen end nogensinde tidligere

Om fredsbevægelsen herhjemme ~~13~~ man sige, at den er gået fra den rene demonstrationsfase over i en fase, i hvilken en realisering af visse af dens krav så småt begynder at kunne skimtes i horisonten. -3-

Få dage efter "Fredskonference 82" i oktober blev den ny borgerlige regering af et folketingsflertal tvunget til i FN i det mindste at afholde sig fra at stemme imod det svensk-mexikanske forslag om fastfrysning af alle kernevåben og således distancere sig fra resten af NATO - undtagen Grækenland, som stemte for forslaget.

Og påny under Folketingets raketdebat den 26. november og den 7. december, måtte regeringen bøje sig for socialdemokratiets beslutning om at sige nej til yderligere bevillinger til arbejder i forbindelse med opstillingen af de 572 raketter, end de allerede selv som regeringsparti var gået med til.

Et tegn på en begyndende ændring i politik kan man vel også aflæse af at Kr. Albertsen indvilligede i at tale ved den store demonstration på Rådhuspladsen i København den 4. december. Endelig må man også mærke sig socialdemokratiets 10-punkts program fra konferencen i Silkeborg den 29. januar. Det peger på nødvendigheden af en fastfrysning nu, ligesom det afviser Reagans såkaldte nulløsning som uacceptabel, og at man om nødvendigt må udsætte stationeringen af NATO-raketterne, så man kan få tid til at gennemføre forhandlingerne i Geneve. I den seneste raketdebat i Folketinget den 8. februar udformede socialdemokratiet sin dagsorden betydelig svagere end 10-punkts programmet antyder, så regeringspartierne også kunne stemme for den, efter at de har opgivet deres hidtidige stupide fastholden ved Reagans nulløsning. Baggrunden for den svage dagsorden er naturligvis, at socialdemokratiet ikke ønsker at vælte regeringen på raketspørgsmålet.

Overhovedet skal vi være os for at blive for overmodige - de nye toner fra socialdemokratiet ligger sikkert også i partiets nye stilling som oppositionsparti. Men man må heller ikke lade ude af betragtning, at med 10-punkts programmet solidariserer det danske socialdemokrati sig med samtlige øvrige socialdemokratiske partier i Europa - lige undtagen det franske, som stadig holder fast ved deres egen atombombe.

Et tegn på fredsbevægelsens styrkede stilling er også den bevågenhed den efterhånden er genstand for i presse, radio og fjernsyn. Man har i en del af pressen mærket en voksende saglig refereren af fredsbevægelsens virksomhed, og i nogle aviser endog en klar afstandtagen fra raketopstillingen såvel i redaktionelle artikler som i signerede indlæg. Det i visse kredse særlig skattede blade forsøger stadig at blæse med mel i munden. På den ene side bringer det forholdsvist ædruelige bedømmelser af fredsbevægelsen og dens synspunkter, mens den på den anden side boltrer sig i nedrakning og insinuationer mod grene af fredsbevægelsen og forskellige personer inden for denne. I den "rene" borgerlige presse har man set sig tvunget til mere seriøst at tage såvel dansk som international fredsbevægelse under behandling. De groveste beskyldninger om KGB-dirigering og -finansiering finder man nu kun i visse provinsaviser.

Af mere seriøse artikler vil jeg nævne en kronik i Berlingske Tidende den 23. dec. , hvori en seminarieadjunkt Jørgen Teglers indgående bl. a. beskæftiger sig med den stadig om sig gribende bevægelse for lokale atomvåbenfri områder her og i udlandet. Han afslutter sin artikel med: følgende bemærkning:

" Den danske fredsbevægelse mangler tilsyneladende en strategi, der kan skabe forudsætninger for en bredt favnende bevægelse. Flertallets passivitet og den udbredte mistænkkeliggørelse er nu som før en alvorlig hæmsko for succes."

Til en vis grad må man give ham ret: Fredsbevægelsen er i dag nok en meget mere omfattende bevægelse, end den nogen sinde tidligere har været, men den mangler endnu at bryde igennem flertallets passivitet, som naturligvis på alle måder understøttes af de kredse, der er imod at fredsbevægelsen slår afgørende politisk igennem. I det debatoplæg , som styrelsen har udarbejdet som diskussionsgrundlag før og under vort landsmøde , er en del ~~af~~ væsentlige ~~XXXX~~ spørgsmål taget op til behandling. I denne politiske beretning vil jeg gerne gå nærmere ind på nogle af disse spørgsmål.

En væsentlig årsag til det store "tavse flertals" passivitet bunder i den manipulation, offentligheden har været og stadig er udsat for. Det allervæsentligste af manipulatorernes våben er antikommunismen eller antisovjetismen . Vi oplevede den bl. a. i sommer i forbindelse med Fredsmarch 82 - fra Stockholm til Minsk - hvor man i visse dertil indrettede organer gav den hele armen. Det er måske ikke så nødvendigt her i Samarbejdskomiteen at komme ind på dette problem, men som en af dem, der er født før den russiske revolution, vil jeg nu gerne i al korthed ^{komme ind på, hvordan} ~~sådan som~~ jeg har oplevet det igennem alle de år, jeg har været politisk aktiv.

Bortset fra de 4 år under 2. verdenskrig, da Sovjetunionen var allieret med de vestlige magter i Anti-Hitler-alliancen, har anti-kommunismen eksisteret lige siden den russiske revolution 1917, og næppe havde kanonerne tiet i Europa i maj 1945, før det igen var "normale tider" og antikommunismen atter fik lov til at blomstre i al sin mangfoldighed.

Jeg synes, at det er vigtigt at nævne ~~for XXXXXXXX, XXXXXXXX~~
~~XXXXXXXXXXXX, XXXXXXXX~~ - ikke mindst for de mange unge, der ikke selv har oplevet den tid, at 2. verdenskrig kostede Sovjet 20-25 millioner dræbte, ligeså mange sårede ud af en befolkning, der i 1939 ~~angives at være godt 170 millioner. Den tiloversblevne~~
~~befolkning steg i 1945 med et land XXXXXXXX~~

var på 193 millioner inden for USSRs nuværende grænser. Da de tiloversblevne kom hjem fra krigen skulle de begynde en genopbygning af et land , ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ i hvis europæiske del den halvdel, der var tættest befolket og havde størstedelen af industrien og den bedste landbrugsjord havde været krigsskueplads det meste af 4 år og var næsten totalt ødelagt.

Hvad tabet af de mange mennesker har betydet for Sovjetunionen, gør man sig et begreb om, når man hører, at demograferne (befolkningsvidenskabsmændene) har beregnet, at uden 2. verdenskrigs tab, ville Sovjetunionens folketal i 1959 have været 257 millioner, og faktisk ifølge folketællingen var det kun 208,8 million , altså godt 48 mill mindre eller ca. en femtedel.

På trods heraf kunne man altså få folk ~~XXX~~ i vesten til at tro, at Sovjetunionen var en fare for vesten, dets demokrati og dets frihed. Men man forberedte det godt . Allerede i marts 1946 holdt Churchill sin berygtede tale i Fulton, USA, i hvilken han talte om det JERNTÆPPE, som nu var trukket ned igennem Europa - og en ny alliance dannedes af vestmagterne og de tidligere fjendelande Tyskland og Italien, der som det øvrige Vesteuropa med USAs Marchall-hjælp på få år atter var genopbygget.

Sovjetunionen og bæltet af tilgrænsende stater, som dens hære havde besat, lå hinsides jerntæppet og måtte med egne kræfter opbygge, ~~KX~~ hvad krigen havde ødelagt.

I 1949 var jorden gødet så godt, at ~~man~~ ^{det} ved hjælp af rygter om forestående sovjetiske indgreb mod Vesteuropa lykkedes ~~det~~ at få stablet NATO på benene og gennet Norge og Danmark ind i det.

Jeg ved godt, at man fra anden side vil sige: Jamen Czekkoslovakiet 1948, Østberlin 1953, Ungarn 1956, Czekkoslovakiet igen 1968 og Afghanistan 1979 er jo klare beviser på Sovjets magtbrynde. Man glemmer blot at nævne, at disse indgreb udelukkende er sket i lande, der tidligere har fungeret som opmarchbaser ~~før~~ krigen mod Sovjetunionen. Man synes også at glemme, at Finland, som også havde været en sådan opmarchbase, som følge af finske borgerlige politikeres fremsyn, i dag lever og blomstrer økonomisk i fredeligt naboskab med Sovjetunionen, som neutral stat .

Det turde være ret klart, at Sovjetunionen ikke har kunnet være en trussel mod Vestens frihed. Vester - frem for alt USA - har derimod repræsenteret en trussel mod Sovjetunionen, især så længe det besad monoopolet på kernevåben og også lang tid efter, som det iøvrigt så udmærket kan læses i den nylig udkomne lille bog af brødrene Med-

vedev: "Vil Sovjetunionen krig ? " (Fredsbevægelsens Forlag, 18 kr.). Jeg skal ikke trøtte med eksempler på sådanne trusselsituationer, men blot henvise til Daniel Elsberg, der har nævnt ikke færre end 18, som han er bekendt med.

Iøvrigt synes man også at have glemt, at Sovjetunionen i 1955 var med til at give Østrig neutral status, og at det i realiteten havde været villig til at medvirke til en genforening af de to tyske stater til et neutralt demilitariseret Tyskland i lighed med Østrig, men Vesten ville ikke. Man bør vel også nævne, at Rapacki allerede i 1956 fremsatte sin plan om et atomvåbenfrit Mellemeuropa - men også forgæves på grund af modstand fra Vesten.

Det er denne antisovjetisme, der også skræmmer mange alvorligt ~~xxx~~ arbejdende fredsfolk og mange gange får dem til at vige tilbage fra samarbejde med organisationer, hvori der er kommunister, frem for alt, når disse organisationer hænges ud i den borgerlige presse af samme grund.

Ja, der findes fredsorganisationer i dette land, der gør meget ud af at skilte med deres "uafhængighed" fx ved at fortælle, at " - - vor protest mod oprustningen vender sig ligeligt mod Øst og Vest" - som om vi ikke alle er af den opfattelse, at en standsning af oprustningen selvfølgelig må ske overalt. Mange af disse ligelighedsforkæmpere vogter skam også så gennemført på ligeligheden, at man aldrig fra deres mund hører noget om de afspændings- og nedrustningsforslag, som Sovjetunionen er fremkommet med gang på gang ikke mindst i den senere tid - for de kan jo ikke få en afbalanceret ligelighed, da der jo ikke fra den anden side er kommet tilsvarende afspændingsforslag.

Det er grotesk, at man sommetider, når man på fredsmøder kommer ind på sovjetiske afspændingsforslag, som jo ikke bliver særlig fremhævet i den danske presse, ofte bliver beskyldt for at gå Sovjetunionens ærinde.

Det gamle koldkrigeriske slagord, "hellere død end rød" er stadig højt skattet i visse kredse - og da en fornuftig fredsmænd for nylig i avisen, ^{skur} at han foretrak slagordet "hellere rød end død", modtog han straks et smædebrev, hvori han betegnedes som krigsforbryder.

I den ellers så vellykkede Fredsmarch 82 til Minsk har der åbenbart også været nogle , der har haft svært ved at aflægge den - lad os med et pænt ord kalde det "den lille antisovjetisme". Jeg erindrer et referat i en avis, hvori en af de danske deltagere i marchen ~~XXX~~ blev refereret for følgende udtalelse:

"-Desuden synes jeg, at vi blev præsenteret for lidt for mange krigsmindesmærker. Russerne vil gerne mindes 2. verdenskrig, men det er jo ikke rigtig det, der er meningen med en fredsmarch." Mon russerne ikke ville have været lykkelige, hvis de ikke havde haft grund til at mindes 2. verdenskrig. En udtalelse som den refererede tyder på , at den pågældende marchdeltager er totalt blottet for forståelse. Men måske må man undskylde hende, for selv en af marchens arrangører er også fremkommet med en efter min opfattelse mildest talt anmassende udtalelse. Hun skrev om pigen i Smolensk der går strækmarch foran monumentet over de 22 millioner døde sovjetborgere i 2. verdenskrig - "Pigen i strækmarch kommer bag på os/" skriver hun , uforstående over for denne måde at drive fredspropaganda på, og hun fortsætter "Men alligevel fatter vi ikke, at de ikke fatter, at de ikke skulle have vist os pigen."

Den pågældende mener åbenbart, at russerne skulle have ladet være med at føre de udenlandske gæster hen til krigsmonumentet. Jeg kan ~~ikke~~

vist bedst give udtryk for min forbavselse over den pågældendes forståelsesløshed ved at citere, hvad den nu 91 årige tidligere amerikanske ambassadør i Sovjetunionen og mangeårig politisk rådgiver for amerikanske præsidenter, Averell Harriman, skrev i New York Times den 5. jan. 1983:

"Jeg har set, hvordan 2. verdenskrig har mærket ikke blot en generation, men selve sjælen af enhver sovjetborger - selv dem, der er født et tiår efter at kanonerne tav. De har intet ønske om en gentagelse af denne erfaring."

Man vil måske synes, at jeg går for meget ind på dette emne. Jeg gør det fordi jeg mener, at netop fredsbevægelsen, der arbejder for mellemfolkelig forståelse, må være den første til at vise en forståelse over for andre - en forståelse vi også ønsker, at de skal vise over for os.

I 1848 skrev Karl Marx og Friedrich Engels i indledningen til det Kommunistiske Manifest:

"Et spøgelse går igennem Europa - kommunismens spøgelse. Det gamle Europas magter har sluttet sig sammen til en hellig klapjagt på dette spøgelse: Paven og Zaren, Metternich og Guizot, franske radikale og tysk politi."

Dengang og mange årtier derefter ^{betragede det gode borgerskab} ~~var spøgelsen~~ den socialdemokratiske arbejderbevægelse ^{som spøgelsen} - siden 1917 ^{har været} ~~er~~ det Sovjetunionen.

En offentlig mening, der i 65 år er blevet indpodet et had og en ustandselig mistænkeliggørelse af et bestemt land og dets samfundssystem, kan ikke, når det stadig er udsat for et bombardement af mistænkeliggørelse, så let komme på andre opfattelser. Det tavse flertal - de passive - er virkelig bange for Sovjet - de tror virkelig, at russerne er en fare for deres land og dets politiske system. Derfor er det så vigtigt, at man inden for fredsbevægelsen får udryddet antisovjetismen - også den lille antisovjetisme - og får den erstattet med en forståelse og tolerance over for andre folk og lande og deres udtryksformer og skikke, hvor forskellige de end måtte være fra vore egne. De to nævnte eksempler viser, hvor indgroet ~~den lille~~ antisovjetismen er. Når vi så skal ud til alle dem, der står uden for fredsbevægelsen, for det er jo dem vi skal have med for at få den fornødne slagkraft, har vi brug for en viden om, hvorfor vi er kommet i den situation vi er i i dag - en historisk baggrundsviden, så vi kan argumentere over for folk for at to forskellige samfundssystemer kan bestå side om side, og hver ~~for~~ ^{sig} udvikle sig efter ~~deres~~ eget mønster, uden at forskellige ~~behøver~~ at føre til at de bekriger hinanden med våben.

Vi må gøre folk det forståeligt, at der ikke findes noget rationelt alternativ til den fredelige samexistens. Enten får vi en afspænding eller den kolde krig fortsætter med faren for at udvikle sig til en varm krig, der med vore dages atomvåben og andre masseødelæggelsesvåben uvægerlig vil føre til vor civilisations undergang - uden hensyn til samfundssystem.

Samarbejdskomiteen for Fred og Sikkerhed har altid holdt fast ved, at spørgsmålet om afspænding og nedrustning ikke er noget ideologisk spørgsmål - en vestlig atomraket er ikke bedre eller dårligere end en østlig - vi bekæmper dem begge. ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~

Vi bliver sommetider stillet over for spørgsmålet om, hvad vi så vil gøre, hvis vi får en atomafrustning igangsat og ikke mere - som de linietro NATO-tilhængere ~~XXXX~~ tror - er beskyttet af USAs atomparaply. Vil vi måske styrke det konventionelle forsvar ~~IX~~ er der nogle der spørger. Der er også nogle fredsfolk, der går i vandet på dette spørgsmål og svarer : Ja, måske.

Frå fredsbevægelsens side må hævde, at ~~XXXXXXXXXXXX~~ fastfrysning
 af de nuværende atomvåben må følges af en atomnedrustning.
 Men denne atomnedrustning må ikke ledsages af en konventionel op-
 rustning. Også på det konventionelle område må der foregå en ned-
 rustning - da perfektineringen af de konventionelle våben er så
 vidtgående, at også krige med konventionelle våben har følger, som
 ingen kan akceptere. Fredsbevægelsens synspunkt må være, at krig
under ingen omstændighed mere er en metode til at løse internationa-
le politiske problemer med.

Vi bliver også af og til stillet spørgsmålet, hvordan vi da tænker os en sikkerhedspolitik udformet. På dette spørgsmål kan der være flere svar . Fredsbevægelsen har først og fremmest udtalt sig om, hvordan en sikkerhedspolitik ikke kan være - og den kan da også ~~kan~~ ganske klart an vise, at staterne først og fremmest må indrette deres sikkerhedspolitik, så den på ingen måde er i uoverensstemmelse med De Forenede Nationers Charta og nøje følger de internationale regler, som man i tidens løb har fået gennemført.

Fredsbevægelsen må naturligvis være åben over for ~~XXXXXXXXXXXX~~ ethvert forslag, som repræsenterer en mere sikker sikkerhedspolitik, end den vi er underkastet i øjeblikket. Men da fredsbevægelsen er en yderst broget bevægelse, vil det ~~XXXXXXVIIIXXXXXXXX~~ antagelig være utopisk at forvente, at alle dens forskellige afskygninger kan blive enige om en detailleret ny sikkerhedspolitik, omend man naturligvis nok i store træk kan angive hovedretningslinierne for den.

En gennemførelse af det 14 punkts program for en dansk fredspolitik, som Fredskonference 82 vedtog, ville naturligvis betyde en ændring af dansk sikkerhedspolitik, uden at der for så vidt ville blive rørt ved det danske militær som sådant.

For at imødegå den atompacifisme, som har grebet mere og mere om sig i Europa, har vi set at NATOs øverstekommanderende, General Rogers, har talt om at erstatte atomvåbnene med en øget konventionel oprustning. Inspireret heraf har enkelte inden for fredsbevægelsen begyndt at tale om "omrustning", som jeg dog ikke her vil gå nærmere ind på.

Som det er anført i debatoplægget, er der kun een sikkerhedspolitik, der er farbar for Danmark, nemlig at gøre Europa til et fredens og afspændingens kontinent.

Men vi skal ~~da~~^{os} fra fredsbevægelsens side ~~ikke~~ ikke vige tilbage fra at beskæftige med de modeller for en sikkerhedspolitik, som de forskellige partier og enkeltpersoner kan komme frem med. Jeg vil i den forbindelse nævne, at det Radikale Venstres sikkerhedspolitiske udvalg nyligt er fremkommet med en pjeve, hvori der gøres rede for tanker om en ny sikkerhedspolitik, som efter min opfattelse har absolut interesse for fredsbevægelsen. Jeg vil også nævne, at udvalgets formand Jens Kimby for nylig havde et indlæg i Politiken, hvori han bl. a. siger:

"De nye fredsbevægelser vil blive en politisk magtfaktor. Men ~~xx~~ tidligere tiders ideal-pacifister er begyndt at indse, at Danmarks totale afrustning midt i en militariseret verden meget let ville kunne få den modsatte virkning af den ønskede. Et militært vacuum-område kunne virke tiltrækkende på de to supermagters militære potentiel, og man kunne derved let skabe større spændinger mellem øst og vest."

og han slutter med at sige:

"Vores overprøvede udenrigspolitiske målsætning må stadig være at arbejde for fred og nedrustning, dvs. nedbrydning af gensidig mistillid. Militære forholdsregler må aldrig overskygge denne målsætning."

Jeg har citeret dette, fordi jeg anser det for meget positivt, at de principielle pacifister for størsteparten har indset, at deres ideal-pacifisme har svært ved at vinde tilhængere nu, og at de i virkeligheden tjener sagen bedre ved at indrømme, at ethvert afspændingsskridt, ~~XXXXXXXXXX~~ *en enhver omlægning fra offensivt til defensivt forsvar* enhver formindskelse af rustningerne er et skridt i den rigtige retning, og at man derved også har lettere ved at få et flertal af befolkningen i tale.

Jeg tror det vil være nyttigt, om Samarbejdskomiteen i den kommende tid går ind i diskussionen om alternativer til den nuværende sikkerhedspolitik, evt. i form af et seminar engang til efteråret. Det vil være et spørgsmål som vil komme til debat, og det er vigtigt, at vi tager del i denne debat.

Samarbejdskomiteen har i det forløbne år haft en meget udstrakt kontakt med fredsbevægelsen uden for Danmark både i vest og øst. Dels gennem ~~Y~~ deltagelse i konferencer og manifestationer i udlandet, dels igennem udenlandske fredsfolks besøg i Danmark.

Denne livlige forbindelse har ~~XXXXX~~ uden tvivl været overordentlig frugtbar, idet vi derigennem ~~XXX~~ er blevet gjort bekendt med forskellige strømninger inden for fredsbevægelsen i udlandet, strømninger, som vi i større og mindre grad også træffer på herhjemme.

Jeg vil her fremdrage en af disse strømninger - den der er repræsenteret af END (European Nuclear Disarmament) - som er udgået af den engelske Bertrand Russell Foundation og hvis hovedtalsmand er professor E.P. Thompson, som brødrene Medvedev ~~XXXXXXXXXXXX~~ diskuterer med i den førømtalte bog. "Vil Sovjetunionen krig?"

END ønsker ganske som vi et atomvåbenfrit Europa, og de ønsker at skabe en "blokfri" bevægelse i Europa, en bevægelse, der går på tværs af NATO og Warszawa Pagten. Vi kan da kun se med al ~~sympati~~ ^{mily} sympati på tanken om en nedbrydning af de to militærblokke - det arbejder vi jo selv på. END-folkene synes at have glemt, at Warszawa Pagten blev oprettet ⁶ år efter at NATO var kommet, og at man fra Warszawa Pagtens side gang på gang har tilbudt at opløse pagten, såfremt NATO også opløstes. Men som jeg tidligere har sagt, betyder en opløsning af de to militärpagter ikke samtidig en udviskning af forskellene imellem øst og vest - der er en forskel på samfundssystemerne i øst og vest, som vi må leve med - leve med uden væbnede konfrontationer - en forskel vi jo forøvrigt netop har levet med ^{snart} i 38 år.

Men det END vil, er netop at drive mere end fredspolitik. Under påskud af at føre en anti-blok-politik søger END at diskriminere det de kalder de officielle fredsbevægelser i Østeuropa til fordel for enkelte afvigere eller visse strømninger, som findes uden for de såkaldt officielle fredsbevægelser. De taler om at samle alle fredsfolk - i øst som i vest - der har en anti-regerings - indstilling. ENDs indstilling afviger her afgørende fra vor indstilling, som klart kommer til udtryk i det fremlagte forslag til Grundstandpunkter, ~~KX~~ hvor punkt 4, andet afsnit, lyder:

" Vi anser det for vigtigt, at fredsbevægelser overalt i verden indgår i et fælles samarbejde. Vi ønsker at føre en dialog med fredsbevægelserne i den socialistiske verden, uden at stille politiske betingelser på forhånd."

ENDs indstilling kom til udtryk i fjor sommer ved en konference i Bruxelles, hvor nogle enkeltpersoner fra Jugoslavien, Rumænien og Ungarn var ene om at repræsentere østeuropæiske fredsorganisationer.

Herudover var der enkelte emigranter fra Østeuropa, der optrådte

Som såkaldt "frie" repræsentanter fra de lande, de oprindeligt kom fra. Nu planlægger END en lignende konference i Vestberlin til sommer, og arrangørerne af denne har i fjor efterår haft forhandlinger med den sovjetiske fredskomite om deltagelse fra Sovjet.

Af Disse forhandlinger, som den sovjetiske fredskomite har informeret fredsbevægelserne uden for Sovjet om, fremgik, at arrangørerne ikke ønskede deltagelse fra den sovjetiske fredskomite som sådan, men af individuelle sovjetborgere, som arrangørerne ville invitere til at deltage som observatører. Stillet over for sådanne betingelser har den sovjetiske fredskomite afstået fra at have noget med Vestberlin-konferencen at gøre.

Udover disse ejendommelige betingelser for deltagelse i konferencen, er noget af det, der skal debateres på den af meget tvivlsom karakter. Under påskud af at ville bekæmpe Yalta- og Potsdam-beslutningerne om Europas ordning efter 2. verdenskrig, ønsker man at tage det tyske spørgsmål op til diskussion igen, og faktisk derved prøve at røkke ved den ordning, som ved Willy Brandts store indsats i 70'erne banede vej for et bedre forhold mellem de to Tysklunde - en ordning som senere blev bekræftet på Helsinki konferencen i 1975 - af samtlige europæiske stater samt USA og Canada.

Efter min opfattelse er det meget betænkeligt, at en konference, som vil betragtes som en fredskonference, vil diskutere tysklandsspørgsmålet, og så oven i købet et så ømtåleligt sted som i Vestberlin, der ligger som en vestlig forpost midt inde i DDR.

Ved det møde i Moskva den 28-30. januar, som den sovjetiske fredskomite havde indbudt ~~XXXX~~ repræsentanter for vestlige fredsorganisationer til, oplystes fra vestlig side, at en så betydnende humanitær organisation som den vesttyske Aktion Sühnezeichen / Friedensdienst, de vesttyske og vestberlinske socialdemokratiske ungdomsorganisationer har taget afstænd fra END-konferencen, som heller ikke kan give adgang til den vestberlinske fredssammenslutning, Informationskreis Frieden Koordination, i, hvilken 180 vestberlinske organisationer har samarbejdet bl. a. i organiseringen af store demonstrationer i anledning af Haigs og Reagans besøg i Vestberlin - demonstrationer, der samlede 80-100 000 deltagere. Heller ikke det britiske arbejderparti støtter END-konferencen.

Jeg er overbevist om, at mange END-tilhængere ikke er sig bevidst, at man fra østlig side, og frem for alt fra DDRs side betragter konferencen som provokatorisk. XX Jeg er bange for, at mange af vore venner i Vesteuropa og sikkert også herhjemme slet ikke er klare over, at omend man i Helsinki har bekræftet Europas grænser, som de blev trukket ~~XXXXX~~ Hitlers nederlag i 1945 - altså også grænsen mellem Forbunds-

republikken Tyskland og DDR, så er der mange, der ikke ved, at i henhold til Forbundsrepublikkens grundlov er enhver tysk borger, der er født inden for det tyske riges grænser af 1937 automatisk borger i Forbundsrepublikken - dvs. hele befolkningen i DDR kunne blive borgere i Forbundsrepublikken, hvis de ønskede det.. Denne absurde del af tysklandsspørgsmålet, kan kun ændres ved en vesttysk grundlovsændring - en sådan ændring ville være, hvad man i afspændingssproget kalder en tillidsskabende foranstaltning af meget betydeligt format - men noget sådant vil ikke komme ud af den planlagte konferences diskussion af Yalta- og Potsdam-aftalerne.

På Moskva-mødet, hvor vicepræsidenten for den sovjetiske fredskomite, Kharkardin, udtalte, at komiteen ikke ønskede at deltage i END-konferencen som 2. classes deltagere, udtalte den 94 årige britiske arbejderpolitiker, Lord Fenner Brockway, at han fandt det forkasteligt, at man ville afholde en konference, som man kaldte en fredskonference, hvor en så udslaggivende fredsorganisation som den sovjetiske fredskomite var udelukket fra at deltage ~~#~~. Han ville rejse hjem til England og sætte alt ind på, at konferencen fik ændret karakter, så også den sovjetiske fredskomite kunne deltage i den.

Vi må håbe, at konferencens arrangører besinder sig og virkelig ændrer konferencen karakter, så den i hvert fald ikke kommer til at virke så provokatorisk, som den ~~er~~ desværre synes at være lagt op til.

~~Jeg håber, at konferencens arrangører besinder sig og ændrer konferencens karakter, så den ikke kommer til at virke så provokatorisk, som den desværre synes at være lagt op til.~~

Når jeg så indgående er gået ind på problemer som antisøvjætisme og det tyske spørgsmål, er det fordi de igen og igen bliver anvendt som bremseklodser på afspændingsprocessen. Jeg anser det for vigtigt, at man er informeret om den rette baggrund for disse spørgsmål, så man er parat til at sætte tingene rigtigt på plads, når fjender af afspændinger eller folk, der ikke er rigtigt informeret, bringer disse disse ting op i debatten til skade for fredsarbejdet.

Jeg vil gerne igen slå fast, at arbejde for freden er ikke et arbejde for den ene eller den anden ideologi, det er et arbejde for bevarelse af livet, som vi uanset ideologi må arbejde sammen om. Samarbejdet herom kræver, at vi har den rigtige viden om hinanden, og at vi ikke i fredsarbejdet indblander forsøg på ideologiske felttog den ene eller den anden vej. Opnår vi at sikre freden, så kan ideologierne på fredelig vej brydes om samfundenes indretning.

FREMAD - - -

På landsmødet i fjor i Fredericia blev der fremlagt et debatoplæg, som vi havde kaldt: "Hvad vil vi i fredsbevægelsen og hvordan når vi målet? Fredspolitisk program mod atomtruslen". I dette oplæg ridsede vi nogle konkrete mål op for fredsbevægelsen:

Et atomvåbenfrit Norden.

Et nej til de nye mellemdistanceraketter.

Et nej til depoter og fremmede tropper og fly på dansk grund.

Effektivisering af nedrustningsforhandlingerne.

Vi havde en frugtbar debat på grundlag heraf, og vi intensiverede vort arbejde med indsamlingen af underskrifter for et atomvåbenfrit Norden og bidrog til, at der på lokalt plan kom en frugtbar debat igang om fredsbevægelsens videre arbejde.

Da vi i sommeren 1982 skrev til alle vore medlemmer og medlemsorganisationer og lokale fredsgrupper samt de øvrige fredsorganisationer og deres grupper samt til en række fagforeninger med forslag om afholdelse af en fælles FREDSKONFERENCE 82, fik vi straks positivt svar fra ca.

20 organisationer og grupper, som på et møde valgte en redaktionskomite til at udarbejde et debatoplæg og et forslag til et konkret dansk fredsprogram.

Efter udarbejdelsen af dette, sendte vi det ud til hele den samme kreds

som var indbudt til det første møde, uanset om de havde deltaget eller ej, med anmodning om at man diskuterede ^{det} før konferencens afholdelse. Allerede i konferencemapperne kunne vi indlægge forslag til ændringer og forbedringer af forslaget, der så kom til debat på konferencen. Et af konferencen valgt redaktionsudvalg gik så igang med den endelige formulering. Det var en langvarig affære, men vi kom til fuld enighed om en fælles indstilling, idet vi gjorde en stor indsats for at udforme forslaget, så det virkelig kun~~de~~ indeholdt hvad fredsbevægelsen i hele sin bredde kunne enes om. I udvalget gjorde et par medlemmer, som åbenbart havde nær tilknytning til Nej til Atomvåben en stor indsats for at udformningen også blev sådan, at den efter deres mening også kunne accepteres af Nej til Atomvåben, som ikke ville deltage i Fredskonference 82. At NtA siden ikke har tilsluttet sig forslaget er en anden sag - skønt de enkelte medlemmer af NtA, som jeg har spurgt herom, ikke personligt har haft indvendinger mod programmet - det program, som nu spredes over landet under betegnelsen:

~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ EN DANSK FREDSPOLITIK - et 14 punkts program.

Dette program har fundet almindelig tilslutning i de lokale fredsgrupper ud over landet - og i disse fredsgrupper er der jo folk. ^{der} der ikke alene er tilsluttet Samarbejdskomiteen men også de øvrige afskygninger inden for dansk fredsbevægelse, som her på bedste måde arbejder sammen.

På fredskonference 82 fik vi også igangsat:

LANDSKAMPAGNEN STANDS RAKETTERNE, som nu er kommet op af start-hullerne i den kampagne, der er den vigtigste i øjeblikket, idet vi herom igen må slå fast, at det er ikke antallet af atomraketter der er afgørende - de 572 er jo ~~XXXXXXXXXX~~ kun en dråbe i sammenligning med de tusinder, der findes i forvejen. Men de 572 vil, hvis de bliver placeret i Vesteuropa, betyde en total ændring af situationen, idet de vil ~~XX~~ betyde, at NATO vil have placeret et såkaldt førsteslagsvåben i Vesteuropa, som uvægerlig vil få Warszawa-Pagten til ^{at} svare igen med nye våben - oprustningen går videre og usikkerheden vil være voldsomt forøget.

RAKETTERNE SKAL STANDSES¹/₂

I arbejdet med fredsprogrammet har vi oplevet en stærk ~~XXXXXXXXXX~~ intensivering af det faglige fredsarbejde, som har gennemgået en stærk udvikling siden afholdelsen af Nordisk Fredskonference i Aalborg i maj 1981.

på trods af de meget påtrængende problemer, som fagbevægelsen nu i denne krisetid med den hidtil største arbejdsløshed, er stillet over for, har ~~XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX~~ der været en voksende forståelse af betydningen af fredsarbejdet og af vigtigheden af fagbevægelsens indsats her. Jeg vil specielt pege på den faglige fredskomite FAGBEVÆGELSEN FOR FRED, der i oktober holdt en fredshøring i København og en større konference, hvortil en række SIDAfdelinger havde sendt delegerede, og hvor SIDA's næstformand Ib Schelde talte. Det sekretariat, som nu er nedsat arbejder videre på at udbygge kontakterne til fagbevægelsen. $\frac{1}{2}$ Jeg vil i den forbindelse pege på, at man i øjeblikket fra militær side så at sige optager lærlinge i hæren, som en måde at bekæmpe arbejdsløsheden på. Det er meget vigtigt, at ~~XXXXX~~ fredsbevægelsen tager et arbejde op blandt disse unge - og her har fagbevægelsen ~~XXXXXXX~~ for fred sikkert en særlig opgave at tage sig af.

*X
til
side 13* { 14 punkts programmet har styrelsen iøvrigt anset for så vigtigt, at den foreslår at det indgår i Samarbejdskomiteens grundstandpunkter som er fremlagt i ændret form til debat sammen med det debatoplæg, der er udarbejdet til dette Landsmøde, som vi håber at kunne få en frugtbar debat om.

Desuden må nævnes igangsætningen af andre specialgrupper som Lager for Fred, Lærere for Fred, Sundhedsarbejdere for Fred, hvis aktiviteter giver fredsbevægelsen en ny dimension.

Fredsbevægelsens grundorganisationer, de lokale fredsgrupper og grupper på institutioner og uddannelsessteder, har også fået en tilvækst i det forløbne år. Ligesom også ideen om lokale atomvåbenfri områder, som vi skal arbejde videre med, uanset ~~XX~~ Højesterets afvisning af muligheden for tinglysning af en deklaration herom.

Til afslutning skal jeg

~~10.~~ jeg skal ~~da~~ også nævne, at Samarbejdskomiteen den 1. april ~~hav~~ de Foretræde for Folketingets forsvarsudvalg, som vi forlagde vore betænkkeligheder over nogle foreslåede ændringer i loven om forsvarrets organisation, ~~som vi fandt betænkelige, idet~~ derville medføre, at forsvarschefen - altså den militære leder - ville kunne træffe vigtige afgørelser, hvor, ~~XXX~~ efter den gældende lov, forsvarsministeren - altså den politiske leder - havde afgørelsen. Den foreslåede ændring gik ud på, at forsvarschefen, uden at spørge den politiske leder, kunne overdrage kommandomyndigheden over de danske styrker til ~~N~~chefen for NATOs enhedskommande i Karup. Vi forelagde og afleverede en 4 sideres henvendelse til udvalget, hvori vi også gav udtryk for vor modstand mod den på daværende tidspunkt endnu ikke gennemførte forstærkningsaftale.

vor henvendelse bar frugt for ~~38~~ vidt som den påtænkte ændring af komandomyndigheden ikke blev ændret. på den anden side må vi ikke være blinde for vore forsømmelser. Fx tog forstærkningsaftalen os på sen- *da den blev gennemført* gen, uden at vi nåede hverken at få en aktion stablet på benene eller udsendt en udtalelse, skønt vi jo vidste, at aftalen var på trapperne.

Jeg tror også, at vi i den kommende tid skal være mere opmærksomme over for politikerne. Både centralt og lokalt skal vi foretage mange flere henvendelser til politikerne, såvel landspolitikere som kommunalpolitikere, og vi skal også være forberedt på, at der pludselig kan komme et folketingsvalg, der vil kræve en stor indsats fra fredsbevægelsens side.

Et område vi heller ikke har taget os tilstrækkelig af er sådanne begivenheder som de engelske kvinders belejring af Greenham Common, aktionerne på Sicilien og lignende aktioner, som antagelig vil tage til i antal jo nærmere vi kommer til den planlagte stationering af raketterne. Disse aktioner har en enorm appel til almindelige mennesker - ment i den allermest positive betydning - ~~XXXXXX~~ her er mennesker, der tager et selvstændigt initiativ til at gennemføre aktioner på egen hånd uden hjælp af organisationer, simpelt hen fordi de er opbragt over at man ansvarsløst skalter og valter med deres fremtid. Vi må yde den støtte, vi kan, til disse mennesker og sådanne aktioner, så de kan føle, at de ikke er alene. Her har vi en opgave også at være formidlere af den *sa nærværende* oplysning om tingenes virkelige tilstand.

For der er jo oplysning, der skal til, både til at væbne alle, der er kommet til den rigtige indstilling om problemet, men også for alle dem der er bange, men som er let bytte for manipulatorerne i det magtfulde nyhedsapparat, som fredsbevægelser har st kæmpe imod.

Lad mig afslutte med et citat af dette århundredes mest betydende tyske digter, Bert Brecht:

"Det store Karthago førte tre krige. Det var endnu mægtigt efter den første, endnu beboeligt efter den anden. Det var ikke mere til at finde efter den tredje..."

Og dog kan intet overbevise mig om, at det er udsigtsløst, at bistå fornuften imod dens fjender. Lad os sige det tusindgange sagte igen og igen, for at det ikke skal blive sagt een gang for lidt. Lad os forny advarslerne, selv om de allerede sidder som ~~xxx~~ aske i vores mund. For menneskeheden er truet af krige, mod hvilke de tidligere var sølle forsøg - og de vil komme uden enhver tvivl, hvis de, som ~~XXXXXXXXXXXX~~ i al offentlighed forbereder dem, ikke får slået hænderne af."

Villum Hansen
12.1.83

*rettet
afsluttet
og*
24.1.83
9.2.83
11.2.83

Forslag til disposition for ORGANISATORISK BERETNING:

A. Almene betragtninger over perioden.

- Større politisk gennemslagskraft
- Mere præcise og konkrete krav (program for en dansk fredspolitik)
- Medlemsfremgang
- øget omsætning

B. Siden sidste landsmøde i Fredericia 13.-14. februar.

- Fredsmarch 82. - Forhandlingerne og deres endelige skibbrud
delegation til Friedensrat der DDR 29.03 - 01.04.
- 4. april, Påskemarch Vedbæk-København, forberedelserne
- 9. maj, seminar i Roskilde
- Afslutning på underskriftsindsamlingen "Norden som atomvåbenfri zone".
27. maj, 260.000 underskrifter afleveres til statsminister Anker Jørgensen.
- Aktiviteter i fb.m. NATO's halvårlige møde i juni - gennemførelsen af FN's 2. særlige samling om nedrusting.:
6. juni, demonstrationer i
10. juni bustur til Bonn, arrangeret sammen med københavnske fagforeninger.
- 13.-29. juli, Fredsmarch 82 Stockholm - Minsk.
- 24.07.-02.08. Cykler for Fred, Finland - Turku-Lappeenranta.
Nordisk samarbejde, opfølgning af lejr i Norge, Trøndelag i 1981. (I år "Fredstræf 83).
- 9.-10. oktober, Fredskonference 82. Forberedelserne. Resultater 14-punktsprogram og landskampagnen.
- FN-ugen/Kunstnere for Fred den 31. oktober
- 1. november, opstart af Landskampagnen "Stop atomraketterne"
- 4. dec., demonstration "Stop atomraketterne - livet skal forts."

C. Internationale kontakter.

- Forbindelserne til Friedensrat der DDR er styrket
29.03.-01.04. Delegation i Berlin (Dagmar, Lise og Finn)
27.05.-01.06. I fb.m. pinsen var to i Berlin og Frankfurt som
gæster hos Friedensrat (Bo og Irene)
- 12.07.-13.07. Forberedelsesmøde i Berlin omkr. delegationsbesøg og
freds-seminar.

20.09.-25.09. Delegationsbesøg fra Friedensrat der DDR, i København og Aalborg.

17.10.-18.10. Weekend-seminar i Rostock. 40 deltagere fra det meste af Danmark, organisationer og fredsgrupper.

23.09.-24.09. Opfølgning af WIenna Dialogue, Wien (Meta)
Athenmøde (Meta)

01.11.-02.11 Forberedende møde til Pragh- assembly, Lissabon (Pernille og Villum)

04.11. Samtaler med den sovjetiske Fredskomite, Moskva. (Pernille og Villum)

I øvrigt har der i forbindelse med forskellige begivenheder været ført samtaler med repræsentanter fra Vesttyskland (DFU), England (Greenham Common), de finske, norske og svenske Fredskomiteer.

D. Fredscentrets daglige arbejde.

Kort om sekretariatet og de mange aktivisters store indsats.

A handwritten signature in dark ink, appearing to be 'Jo' followed by a stylized surname, possibly 'Jensen'.